

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ANNELIES

toneelspel in drie bedrijven

door

Rob Bracke

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2011
Nr.1934

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuude, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de gekende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

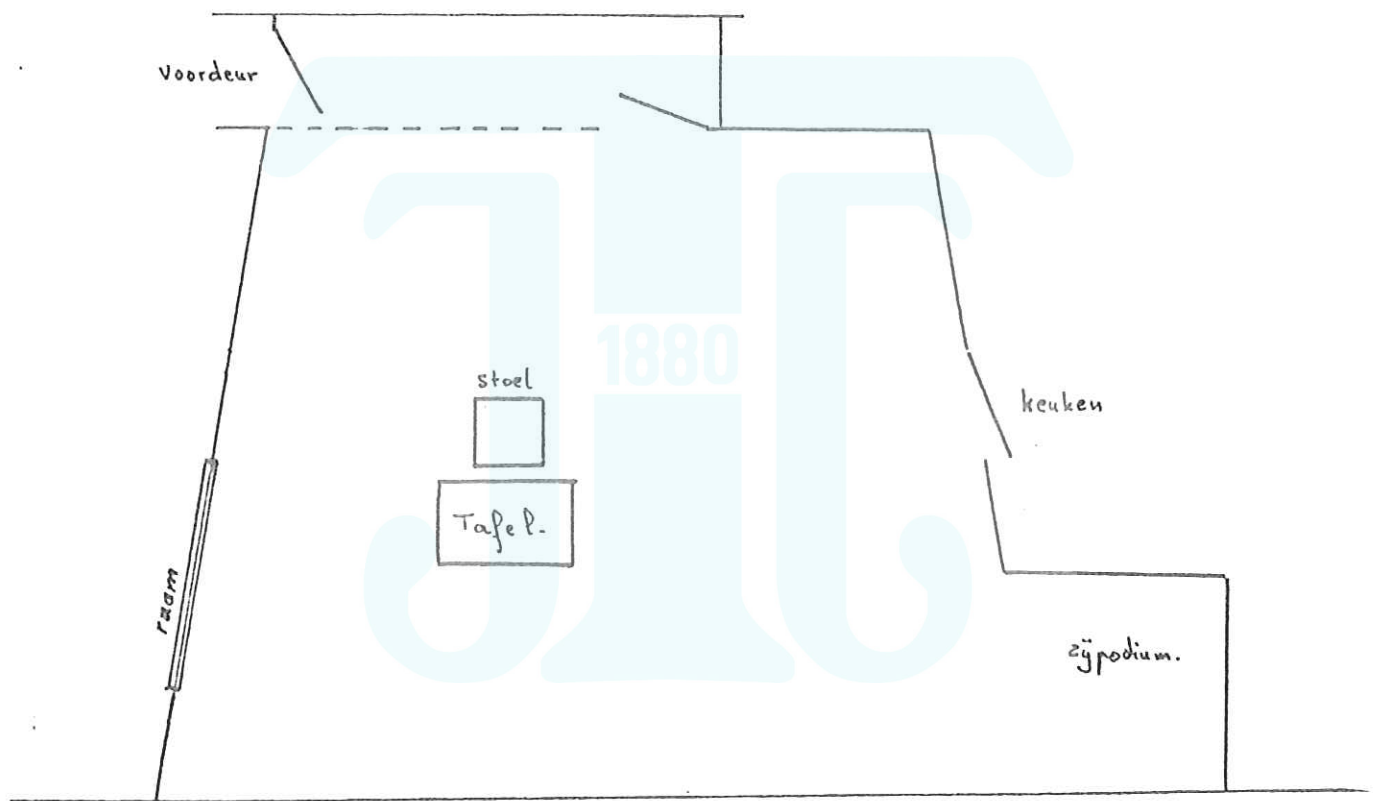
BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ANNELIES* op te voeren moet de naam van auteur *ROB BRACKE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/220/032
ISBN 978-90-385-00973

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Rob Bracke
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES: (2 dames, 3 heren, 1 of 2 kinderen)

SONJA VAN DAELE : Verbitterde, gescheiden vrouw van 44 jaar.
RUDY DE WINTER : Sociaal assistent, 36 jaar, ook gescheiden.
VERONIQUE SOENENS : Dochter van Sonja, 22 jaar.
MARTIN : Echtgenoot van Veronique, 24 jaar.
STEF DE BAERE : Student, 18 jaar.
ANNELIES/MEISJE : Sonja's dochttertje/Buurmeisje. 7 jaar.

Eerste bedrijf: een zonnige woensdag , begin mei.

Tweede bedrijf: taf.1: Drie dagen later, zaterdagnamiddag
taf.2: Eén uur later, daarna zondagochtend.

Derde bedrijf : taf.1: Een vrijdag, half juni.
taf.2: Een week later, vrijdagavond rond 18u.
taf.3: Zelfde dag, een half uur later.
taf.4: Een namiddag in oktober

DEKOR:

Op een kleine tafel en een stoel na is de woonkamer leeg. Op de tafel een deels opgebrande kaars, een doosje lucifers en een boek.

Er zijn twee deuren : Fond : naar gang en voordeur.

: Cour : naar de keuken.

Aan de jardinkant een raam dat uitgeeft op de straat. Twee eenvoudige overgordijnen kunnen dit raam afsluiten.

De "muur" tussen fonddeur en jardin is een open wand zodat ook de gang en voordeur zichtbaar zijn.

Het behang is kaal, op 2 foto's na: een trouwfoto van Veronique en Martin en een foto van Annelies. Wél aftekening van vroegere ka-

ders.

EERSTE BEDRIJF.

Als het doek opgaat zijn de overgordijnen open, de zon schijnt naar binnen. Men hoort een auto stoppen en even later wordt er aan de voordeur geklopt. Stilte. Even later wordt er opnieuw geklopt maar het toneel blijft leeg. Dan wordt er op het venster getikt. De keukendeur wordt geopend en Sonja komt binnen. Zij kijkt naar het raam, ziet blijkbaar iemand en gaat zwijgend naar de voordeur. Ze opent de deur.

SONJA : Dag meneer.

RUDY : Bent u mevrouw Soenens?

SONJA : Neen, meneer.

RUDY : Dit is toch Beeldekenstraat nummer 53 ?

SONJA : Jawel. Wat wenst u ?

RUDY : Kan ik even binnen komen, mevrouw? Uw dochter Veronique heeft mij uw adres gegeven.

SONJA : Ach zo, kom maar binnen.

Beiden op via fonddeur. Rudy blijft in de deuropening staan, Sonja iets meer jardin. Rudy bekijkt verwonderd het interieur.

RUDY : Neemt u mij niet kwalijk, mevrouw euh....

SONJA : Van Daele.

RUDY : Mevrouw Van Daele... ik heb me nog niet voorgesteld. Ik ben Rudy De Winter, sociaal assistent. *(Reikt de hand doch Sonja reageert niet.)*

SONJA : Sociaal assistent ?

RUDY : Jawel, mevrouw... Ziet u, uw dochter heeft mij over u gesproken.... Over hoe u hier sedert ruim een maand leeft..

SONJA : Hoe ik leef ?? Dat gaat toch niemand een donder aan. Ik leef zoals ik het wil en ik vind dat goed. Daar heeft zelfs mijn dochter haar niet mee te moeien.

RUDY : Natuurlijk niet, mevrouw. *(Hij sluit de fonddeur en komt binnen)* Ik weet echter dat uw dochter zich niet echt wil bemoeien.... nee... het is eigenlijk meer bekommernis... Ziet u ze....

SONJA : *(Naar voor komend)* Veronique hoeft zich om mij helemaal niet te bekommeren. Ze heeft al werk genoeg met haar gezin. Hoewel, gezin... ze is pas twee maanden gehuwd. Ze heeft nog andere dingen om zich mee bezig te houden....

- RUDY : Ja, ja, dat zal wel...maar toch..Kijk...ze vindt het zéér vreemd dat u, een goeie week na haar huwelijk, al uw meubels hebt verkocht.
- SONJA : Mis...Ik heb nog twee stoelen, een tafel en een bed. Méér heb ik niet nodig...of wel ??
- RUDY : Nee...euh...nee...eigenlijk niet. Maar het is wel zéér onge- woon, nietwaar mevrouw Van Daele ? Ik bedoel maar...Het is niet omdat u arm bent of zo...
- SONJA : Inderdaad niet. Moest ik uit armoede alles verkocht hebben dan zou ik waarschijnlijk best wat hulp kunnen gebruiken. Maar ik deed dit uit vrije wil, meneer, uit eigen vrije wil, begrijpt u ! Ik heb echt géén behoefte aan een fraai stel meubels, een televisie of video of noem maar op. Ik heb al het overbodige weggegeven of verkocht. Maar ik eet wat ik wil, ik drink water en ik slaap goed. Wat moet ik nog méér ?
- RUDY : Wel euh....
- SONJA : Kijk, zolang Veronique hier woonde stonden er allerlei meubels, we hadden een televisie, een radio...enfin, noem maar op. We hadden alles wat we, volgens de huidige maatschappelijke normen, nodig hadden om perfect gelukkig te zijn. Ik deed dat voor haar, zij was het zo gewoon van vroeger..Toen mijn man mij verliet, tien jaar terug, was Veronique amper 12 jaar. Net toen ze een vader nodig had liet die smeerlap ons stikken...Ik heb haar toen, ter compensatie, verwend met allerlei luxe-artikelen. Maar kun je een vader vervangen door luxe-artikelen??Nee, meneer...maar het was tenminste iets...en zij was er min of meer gelukkig mee. De dag dat ze trouwde heb ik voor mezelf beslist dat ik alleen nog het hoogstnodige zou overhouden. Weg luxe, weg overbodige rommel, weg surrogaat-vader.....
- RUDY : Ik begrijp het wel, mevrouw....
- SONJA : Denkt u dat??Denkt u echt dat u mij begrijpt???Vergeet het maar, meneer. Niemand begrijpt dat. Niemand uit onze waanzinnige, op luxe en comfort gebaseerde, maatschappij begrijpt dat. "Hoe kun je nu leven zonder electriciteit? Zonder telefoon...zonder televisie..??" Zo denkt u er allicht ook over meneer De Winter ?
- RUDY : Euh...eerlijk gezegd...eigenlijk wel..een beetje wel..ja...Ik bedoel...al die moderne kommunikatiemiddelen zijn er nu eenmaal. Waarom ze dan ook niet gebruiken?
- SONJA : (*Zegt niets, haalt even de schouders op*)
- RUDY : Akkoord, men mag niet verslaafd raken aan de luxe. Maar een minimum aan comfort mag toch wel ??

SONJA : Inderdaad.Daarom eet ik aan een tafel,slaap ik in een bed en betaal ik gas en water.Maar méér heb ik niet nodig.. echt niet...Was er nog iets ?

RUDY : Wel euh...nee...niets...

SONJA : Toch wel.Ik zie het.Wat moest u mij,namens Veronique,nog meer komen vertellen?

RUDY : Het is echt waar,mevrouw Van Daele...niets...Uw dochter vroeg mij enkel om eens bij u langs te komen.Ik kon het namelijk niet goed aannemen dat u zo middeleeuws leefde.U begrijpt ook dat uw dochter dat niet zo prettig vindt.

SONJA : Oh nee ??

RUDY : Nee...en nu dacht ze,als er eens iemand anders met haar praat zal ze misschien inzien dat ze verkeerd doet.Dat u zich beperkingen oplegt die helemaal niet nodig zijn.Trouwens,zij dacht dat dit alles wél een financieel karakter had...ik bedoel...iets dat u voor haar verborgen wilde houden.

SONJA : Waarom vraagt ze mij dat zelf niet ?

RUDY : Dat durft ze waarschijnlijk niet.

SONJA : Oh nee ?? Zeg haar maar gerust dat geld níét het probleem is.Ik ben nu 44 jaar.Met wat er op mijn spaarboekje staat kan ik,zoals ik nu leef,nog 50 jaar verder.Dat zal wel voldoende zijn,zeker ?

RUDY : Ja,natuurlijk.Dat zal wel.Ja...als het zo is dan ga ik nu maar...

SONJA : Is het daarom dat ze mij een sociaal assistent stuurde? Waarom niet direkt iemand van het O.C.M.W.?

RUDY : Nee.Dat komt zo.Ik ben toevallig bevriend met de broer van uw schoonzoon,Renaat.Ik was vorige week op bezoek bij Renaat toen Veronique en Martin er ook kwamen.Louter toevallig kwam u ter sprake...en zo is het gekomen... Maar u heeft gelijk,mevrouw Van Daele,waarmee bemoei ik me eigenlijk ?U heeft volgens mij geen enkele hulp nodig.U lijkt mij volkomen normaal.

SONJA : Dank u....

RUDY : Neemt u mij niet kwalijk dat ik er eerst anders over dacht maar toen ik uw dochter en schoonzoon alles hoorde vertellen meende ik echt dat er iets was misgegaan...U begrijpt wel.

SONJA : Natuurlijk.

- RUDY : Maar aangezien het uw eigen, vrije, keuze is om op die manier te leven heeft inderdaad niemand zich daarmee te bemoeien. Ik zal ook uw dochter daarvan proberen te overtuigen.
- SONJA : Doe dat. Misschien neemt ze het van u wél aan... Zeg, waarom gaat u niet even zitten? Zin in een tas koffie?
- RUDY : (*Op zijn uurwerk kijkend*) Wel..euh..
- SONJA : Dat heb ik er ook uitgegooid... uurwerken... nergens voor nodig. Hebben dieren een uurwerk nodig? Ik ken alleszins géén haan die zich ooit overslapen heeft. Overbodig... dus weg ermee. Ik eet als ik honger heb, kruip in bed als ik slaap heb en sta op als ik wakker wordt. Dat is pas échte vrijheid! Toen ik dat echter aan mijn schoonzoon vertelde vond hij dat ik inderdaad dierlijk leefde... Hahaha... Dierlijk... Liever dierlijk, op mijn manier, dan geprogrammeerd als een machine, als een komputer: 7 uur: opstaan! 8 uur: werken! 12 uur: eten! 13 uur: werken! 17 uur: naar huis! 18 uur: eten! 19 uur: televisie kijken! 22 uur: naar bed... misschien een beetje vrijen en dan slapen tot 7 uur om de volgende dag weer precies hetzelfde te doen... Dank u wel... maar dat is niet meer voor mij!
Toen ik dat aan Martin zei bekeek hij me heel vreemd. Hij stond op en zei tot Veronique: "Kom, schat, we zijn weg. Dit is hopeloos." Ik moest onbedaarlijk lachen om de hulpeloze uitdrukking op zijn gelaat en toen zijn ze beiden, kwaad, weggegaan... Wilt u nu een tas koffie?
- RUDY : Nu ja.. Ik heb nog wel even de tijd... Ik bedoel maar... zo nauw steekt het nu ook weer niet...
- SONJA : Dat klinkt al beter. Ga zitten, ik haal koffie. (*af naar keuken*)
- RUDY : (*Kijkt haar ongelovig na. Doet dan zijn uurwerk af, stopt het in zijn jaszak en gaat zitten*)
- SONJA : (*Terug op met thermoskan en twee tassen*) Al goed dat ik nog een paar tassen in reserve heb gehouden. Neemt u melk of suiker?
- RUDY : Geen van beide, mevrouw.
- SONJA : Och, laat dat beleefd "mevrouw-gedoe" toch achterwege. Noem mij gewoon Sonja, dan noem ik jou... Hé, hoe was je voornaam ook al weer?
- RUDY : Rudy.
- SONJA : Rudy, ja... goed. Melk of suiker, Rudy? Och, het is waar, dat vroeg ik je al... Zwart, nietwaar? (*Rudy knikt*) Zo heb ik m'n koffie ook het liefst. (*Schenkt intussen in*) Als je blieft, Rudy.

- RUDY : Dank je wel. (*Staat recht*) Wil jij niet liever gaan zitten, Sonja ?
- SONJA : Maar nee, Rudy... Blijf rustig zitten. Ik heb in de keuken nog een stoel. Ik haal die er even bij. (*af naar keuken*)
- RUDY : Zoals je wil. Dank je. (*Zit opnieuw*)
- SONJA : (*Even later terug met keukenstoel én een doos of mandje met daarin enkele cakes. Ze zet deze op de tafel en gaat dan eveneens zitten*) Ziezo. Pak aan, Rudy. Zoals je ziet doe ik mezelf niéts tekort, hé.
- RUDY : Inderdaad, Sonja... Dank je wel... (*Hij neemt een cake, Sonja eveneens. Beiden zitten zwijgend aan de tafel, eten cake en drinken koffie.*)
- SONJA : (*Na een tijdje*) Hoe stelt Veronique het ?
- RUDY : Wel euh... Vorige week heb ik haar, zoals gezegd, ontmoet en toen leek ze mij volledig in orde én gelukkig met haar man. Waarom vraag je dat ?
- SONJA : Omdat het bij mij al een maand geleden is dat ik haar voor het laatst zag.
- RUDY : Ach zo, ja. Ben ik verkeerd als ik veronderstel dat je met je schoonzoon niet zo goed overweg kunt...???
- SONJA : (*Lichtjes lachend*) IK heb met Martin geen problemen... maar hij blijkt wél met mij... Ik denk dat hij zich diep beledigd voelde toen ik hem onder zijn neus wreef dat hij een geprogrammeerde computer is. Hij is namelijk een echte computerfanaat. Als hij ook maar 5 minuten de tijd heeft zit hij op dat ding te tokkelen of zijn leven er van af hing en staart zich onnozel op dat televisiescherm. Hij vindt computers zéér nuttige dingen... ik niet ! Volgens mij is de computer de ondergang van de mensheid. Hét ultieme wapen dat de duivel ontworpen heeft om alle menselijkheid te bannen. Eens alle menselijkheid wég zal zijn en de wereld nog alléén uit egoïsten en nummers zal bestaan, dan zal de duivel wéér toeslaan. Enniemand zal zich dan nog om de anderen bekommeren en dan zal iederéén individueel door de satan vernietigd worden !! De afhankelijkheid van de mens aan de machine wordt het einde van het mensdom, Rudy. (*Ze schuift de cake iets dicht*) Neem nog een stuk cake als je blieft. (*Vervolgend*) Maar mij zal de duivel niet hebben. Met héél de wereld maar niét met Sonja Van Daele... En let op mijn woorden, Rudy... zo lang zal het heus niet meer duren... Wat kàn er tegenwoordig nog zonder computer ? Ademen, slapen en naar het toilet gaan... Nog iets ?? Alles gaat electronisch... Halleluia... De wereld is stom, Rudy. We zitten opgescheept met een bende klootzakken die niets meer aan de verbeelding durven overlaten... Exacte wetenschappers, specia-

listen, programmeurs, ingenieurs, controleurs en nog zovele andere "eurs"...Maar zijn er ook nog mensen, verdomme ??? Dat vraag ik me af, Rudy...zijn er nog mensen van vlees en bloed, mensen met gevoelens en emoties. Mensen die nog écht kunnen lachen en wenen, die nog ontroerd worden door een zonsondergang, een sterrennacht...een sneeuwbus...Nee...als er sneeuw valt móet er zout gestrooid worden...Is dat nu niet om kotsmisselijk van te worden ?

- RUDY : (Voorzichtig) Nu ja, Sonja...dat laatste heeft natuurlijk met de veiligheid van de weggebruikers te maken....
- SONJA : Weggebruikers ??Je bedoelt die laagvliegende autogekken. ZIJ zijn het gevaar op de weg. ZIJ verdommen het om zich aan te passen aan de anderen of aan de weersomstandigheden. Dat bewijst alweer wat ik daarnet zei: de mensheid bestaat uit één bende grote egoïsten.
- RUDY : Toch denk ik dat jij het iets té extreem ziet, Sonja. Er zijn heus nog genoeg mensen die wél iets voor een ander overhebben.
- SONJA : Ik zeg je dat dat een uitstervend ras is, Rudy...en als ze vanzelf niet uitsterven dan zal computer Lucifer er wel voor zorgen! Neem dat van mij aan. We zijn aan het begin van het einde. Alles gaat naar de knoppen!!
- RUDY : Nu ja, ieder zijn mening zal ik maar zeggen. Jij hebt natuurlijk het volste recht om er zo over te denken. (Hij kijkt naar zijn uurwerk, merkt dat hij het niet meer draagt.)
- SONJA : (Die zijn gebaar zag) Rond half drie.
- RUDY : (Grabbelt in zijn zakken, neemt het uurwerk.) Twintig minuten over twee...
- SONJA : Ik zat in de buurt. Je ziet dat ik geen uurwerk nodig heb.
- RUDY : Nee, blijkbaar niet...Goed, dan stap ik maar eens op. Ik vond dit een heel verhelderend gesprek, Sonja. Eigenlijk zou ik nog een tijdje met jou willen praten maar ik heb nog een heleboel werk te doen.
- SONJA : Dat zal wel. Ik hou je niet tegen, hoor.
- RUDY : (Wil naar de fonddeur gaan)
- SONJA : (Recht) Euh..Rudy...zie jij Veronique nog ?
- RUDY : Dat weet ik niet. Renaat zie ik af en toe...
- SONJA : Och ja, het is ook niet belangrijk.
- RUDY : Waarom zoek je haar zelf niet eens op ?

- SONJA : Waarom zou ik ? Ik ben niet gevraagd en misschien zelfs niet eens gewenst. Zij en Martin denken dat ik mijn zinnen verloor en een gekkin laat je beter met rust, nietwaar ?? Nee, nee, als ze uit zichzelf niet naar haar moeder komt dan moet zij dat weten. Ik ga niet smeken. Ze zal ooit nog blij zijn dat ze mag terugkomen.
- RUDY : Wees niet zo verbitterd, Sonja. Daar kwel je alleen jezelf mee.
- SONJA : Dit is geen verbittering... Ontgoocheling misschien...
- RUDY : Stel dat ik haar binnenkort toch zie, moet ik dan iets..
- SONJA : *(Hem onderbrekend)* Je zal haar binnenkort zien, Rudy.. Zij en Martin zullen willen weten wat jouw bevindingen zijn na je bezoek aan gekke Sonja... Weten ze dat je vandaag kwam ?
- RUDY : Euh... ja... dat had ik ze beloofd.
- SONJA : Vanavond of morgen zijn ze daar, Rudy ! Nieuwsgierigheid, anders niets dan nieuwsgierigheid en de hoofdgedachte achter alles luidt: "Moeten we die ouwe zottin nu naar het OCMW sturen of naar een gekkenhuis ???"
- RUDY : Kom, kom, Sonja.
- SONJA : Toch wel! Dat zullen zij vragen. Ondank is werelds loon, Rudy. Maar zeg hen gerust dat moeder het goed stelt, géén hulp nodig heeft en dat ze hier, in alle eenzaamheid zal verrekken.... *(Ze gaat opnieuw zitten)*
- RUDY : *(Komt bij haar)* Je maakt het jezelf moeilijk, Sonja. Jij wilt absoluut de kluizenaar uithangen maar ik geloof niet dat dit, in onze tijd, nog echt kan. Ik kan je natuurlijk niet verbieden om het te proberen maar neen... ik zie het echt niet zitten.
Als ik Veronique zie... en je hebt gelijk, hoor... vandaag of morgen hangt ze aan de telefoon of staat ze bij mij aan huis, dan zal ik haar zeggen dat je volkomen gelukkig bent in je situatie... maar dat je haar toch wel af en toe mist. Ik bedoel... ik zal ze vragen dat ze je af en toe eens komt opzoeken. Een minimum aan menselijk contact moet, Sonja dat heb je nodig om niet écht krankzinnig te worden. Veronique en Martin moeten proberen om begrip op te brengen voor jouw leefwijze en dan wordt jullie familieverhouding weer net als vroeger. Probeer jij echter ook een beetje begrip op te brengen voor hun situatie, hun manier van leven. Ook zij hebben recht op een eigen levensvisie, net zoals jij dat hebt...
- SONJA : Net zoals ik, ja....

- RUDY : Als Martin op zijn komputer wil werken is dat toch zijn volste recht? Daarvan gaat de wereld echt niet kapot, hoor. Er zijn ergere dingen...er is gevaarlijker speelgoed op de wereld en als dat in de handen van een of andere onverantwoordelijke gek komt gaan wij er misschien toch allemaal aan...Maar als iedereen in zijn eigen omgeving al wat vredelievender zou zijn dan zou het al een stuk anders worden.
- SONJA : Inderdaad..Met jou kan ik praten,Rudy.
- RUDY : Dank je.Maar nu moet ik toch echt gaan,Sonja.Wacht,ik geef je mijn adres.Als je eens wilt praten mag je altijd afkomen.(*Geeft haar een kaartje*) Alsjeblieft. Het beste,Sonja en tot ziens.
- SONJA : Wie weet...Dank je...Tot ziens...(Ze bekijkt het kaartje) Bloembollenlaan,41....Is dat in de nieuwe wijk ?
- RUDY : Jawel.Ik woon daar nu al vijf jaar.Vroeger woonde ik hier ruim 50 kilometer vandaan.
- SONJA : Goed...Dag Rudy...Doe de groeten aan je vrouw...
- RUDY : Dat zal ik moeilijk kunnen...ik...wij zijn gescheiden.(*Hij keert iets terug*) Ik woon ook alleen,Sonja.Ik weet dus héél goed wat eenzaamheid betekent.Maar gelukkig heb ik mijn werk.Dat laat mij niet al te veel tijd om me te vervelen of om te piekeren....
- SONJA : Je bent gescheiden...Sorry...neem mij niet kwalijk...
- RUDY : Dat kon jij toch niet weten,Sonja.Ik ben al ruim 5 jaren gescheiden.Zeven jaar hebben wij het samen volgehouden. Toen leerde Mia een andere man kennen en het was uit met de liefde.Ik ben er nu echter wel over heen...alleen als ik mijn dochttertje weer op bezoek heb gehad dan...Nu,ja, je begrijpt wel wat ik bedoel....?
- SONJA : (*Vol belangstelling*) Hoe oud is je dochter ?
- RUDY : Elf...Een schatje.Liesje,heet ze.
- SONJA : Liesje...Ik ...wij hadden ook een dochttertje dat Annelies heette.Ze zou nu negentien geweest zijn als ze niet.....
- RUDY : Oh,sorry...ik wist niet...
- SONJA : Ze verongelukte toen ze zeven was.Twee weken voor haar eerste kommunie....Een dronken chauffeur.Ze kwam terug van school..Alleen...Veronique was ziek...Ze werd gewoon op de stoep omver gereden en die rotzak reed een paar maanden later alweer gewoon rond of er niets was gebeurd..Annelies echter...Die dag heb ik mijn geloof in een rechtvaardige wereld verloren.

SONJA : Ik heb nog 12 jaar de schijn opgehouden...tot Veronique trouwde...Voor haar heb ik al die jaren gedaan alsof er niets ergs was gebeurd.Kranig verder doen,je weet wel...en 's avonds uithuilen...Mijn huwelijk is er aan kapot gegaan Mijn man hield het met mij niet meer uit...Eén pot ellende, Rudy...allemaal veroorzaakt door één zatlap.

RUDY : Ik begrijp..

SONJA : Nee,Rudy...dat begrijpt niemand...Ook jij niet...hoe goed jij het ook meent.En nu ben ik mijn andere dochter ook aan het verliezen...Wat rest er mij dan nog ?Eenzaamheid...anders niets.Daarom heb ik ook niets meer nodig.Ik doe het wel allemaal alleen.Ik heb al lang geleerd op de tanden te bijten.

RUDY : Ik geloof dat ik nu wél weet wat ik aan Veronique zal vertellen...Het allerbeste,Sonja.Ik denk dat ik je over een paar dagen nog eens kom bezoeken...Als jij dat wilt,natuurlijk.?

SONJA : Iedereen is hier welkom.Ik zal je verwachten.

RUDY : Dank je.Tot ziens,Sonja (*Reikt de hand*)

SONJA : (*Geeft een hand*) Tot ziens,Rudy...

(*Beiden af via fonddeur.Rudy gaat weg,Sonja sluit de voordeur en komt terug.Men hoort een wagen starten en wegrijden.Sonja gaat naar het raam en staart naar buiten.Stilte.Opeens hoort men buiten een paar kinderstemmen zingen:"Sonja is zot geworden, Sonja is zot geworden, Sonja is zot..."*)

Sonja schudt even met het hoofd en gaat weg van het raam.De kinderen blijven het wijsje nog doorzingen.Sonja neemt de koffietas van Rudy en brengt ze naar de keuken.Langzaam sterft het kindergezang uit.Sonja keert terug uit de keuken,gaat naar de tafel,schenkt zich een tas koffie in en gaat zitten.)

SONJA : (*Zingt zachtjes hetzelfde kinderwijsje*) Sonja is zot geworden,Sonja is zot geworden,Sonja is zot...(*Ze glimlacht, neemt het boek en leest.Stilte.Even later wordt er aan de voordeur geklopt.Sonja legt het boek neer en mompelt:)* Ik krijg hier vandaag méér bezoek dan in de laatste twee weken.Wie hebben we nu ?(*Ze gaat naar de voordeur en opent ze*)

STEF :(*In de deuropening*) Goede middag,mevrouw.Ik ben Stef De Baere,student.Mag ik een kwartiertje van uw kostbare tijd stelen om u een paar vragen te stellen?

SONJA : (*Laat Stef binnen,sluit de voordeur.Samen komen ze naar binnen.Intussen zegt ze:)* Zo kostbaar is mijn tijd nu ook weer niet.Kom binnen.

(Stef komt binnen, gevolgd door Sonja. Stef kijkt verbaasd en onwennig rond. Sonja sluit de deur.)

SONJA : En wat wou u vragen, meneer ?

STEF : Oh, juist, ja... Kijk, mevrouw, zoals gezegd ben ik student. Van school uit moeten wij een onderzoek instellen naar de lees- kijk- en luistergewoonten van de doorsnee man en vrouw uit onze omgeving. Vandaar dat ik u graag een paar vragen daaromtrent zou stellen. Uw naam werd willekeurig gekozen uit het bevolkingsregister van de gemeente. Op die manier hopen wij.....

SONJA : Ja, ja. 't Is al lang goed, jongen. Ga zitten en vraag maar op. Ik ben echter bang dat u met uw vragenlijstje bij mij niet ver zult komen....

STEF : Och, het zijn vrij eenvoudige vragen, mevrouw. (Hij gaat zitten) Dank u wel.. (Neemt enkel papieren en een pen uit zijn boekentas en legt alles op de tafel) Ziezo, laten wij beginnen bij het begin. Eerst een paar algemene gegevens: U bent kennelijk van het vrouwelijke geslacht. Leeftijdsgroep euh.. 30 à 40 jaar ?

SONJA : Vleier...schrijf maar 40 à 50.

STEF : Zoals u wenst, mevrouw. 40 à 50 jaar. Ziezo. Burgerlijke stand?

SONJA : Gescheiden.

STEF : (Zet ergens een kruisje op het papier) Mooi zo...

SONJA : Vindt u ?

STEF : (Bekijkt haar even) Nee, nee, ik bedoel... Ik weet dan waar ik een kruisje moet zetten... Neemt u mij niet kwalijk... Beroep ?

SONJA : Huisvrouw.

STEF : Huisvrouw, mooi zo.

SONJA : Inderdaad.

STEF : U bedoelt??

SONJA : Mooi beroep...

STEF : Oh ja, juist..natuurlijk..Woont u hier alleen of samen met kinderen..of een vriend of zo...?

SONJA : Alleen.

STEF : Alleen...Mooi zo.

SONJA : Vind ik ook, ja.

STEF : Natuurlijk. Heeft u huisdieren?

SONJA : Neen.

STEF : Geen huisdieren....

SONJA : Mooi zo...

STEF : (*Kijkt op*) Inderdaad, mooi... Tot zover de algemene vragen.

SONJA : Zin in een tas koffie ?

STEF : Nee, dank u wel. Ik drink zelden koffie.

SONJA : Dan kan ik u alleen nog een glas water aanbieden. Iets anders heb ik niet.

STEF : Doet u maar geen moeite, mevrouw. Laat maar. Dit duurt maar even. Mag ik mijn vragen op u "afvuren"?

SONJA : Vuur maar af...

STEF : Mooi zo... Eerste vraag: Kijkt u regelmatig televisie ?

SONJA : Nee.

STEF : Weinig dus. Minder dan 2 uur per avond ?

SONJA : Nul uren... Ik heb helemaal geen televisie.

STEF : Géén televisie ?? Hm.. nu, ja... dan vallen er al direkt een hoop vragen weg.. Even kijken.. euh.. ja... tweede blad... Ah.. hier beginnen we aan de tweede reeks. Hoeveel uren per dag, bij benadering, luistert u naar de radio ?

SONJA : Ik kan u daar héél precies op antwoorden. Nul uren, nul minuten en evenveel seconden. Ik heb namelijk geen...

STEF : Ook geen radio ??

SONJA : Mooi zo !?

STEF : Dat weet ik nog niet zo... ik bedoel... geen televisie... geen radio.... Hoe houdt u dat vol ?

SONJA : Volgens mij is dat de enige manier om het vol te houden.

STEF : Oh ja... ?? Nu, goed... mooi zo.. Geen radio. Dat is dan wéér een reeks vragen die ik kan overslaan. Dat zal hier vlug opgelost zijn. Wat hebben we nog meer..? Ah, dagbladen en tijdschriften... Heeft u een dagblad ?